

Sovyetler Birliği'nin Afganistan'dan çıkarılması için buradaki islamcı örgütleri kuran ve finanse eden ABD idi. Bu örgütlerin sonradan ona karşı yönelmesini bahane ederek



Afganistan'ı işgal eden, zaten zor koşullar altında yaşayan ülkede taş üstünde taş bırakmayan da başta ABD olmak üzere Türk devletinin NATO müttefikleriydi. Hatırlayalım; Afganistan ve sonrasında Irak işgalinin başladığı dönemde zamanın Türkiye başbakanı "Büyük Ortadoğu Projesi'nin eşbaşkanı" olma hayalleri kuruyordu!

Benzer şekilde zorba Esad diktatörlüğüne karşı Suriye'de çıkan halk ayaklanmasını kendi bölgesel veya küresel güçlerini artırmak için kanlı bir mezhep çatışmasına döndürenler de büyüklü küçüklü emperyalist devletlerdi. Türk hükümeti de bunun doğrudan bir parçası oldu (zamanın başbakanı bu sefer Emevi Camii'nde namaz kılma sevdasına tutulmuştu!); kendine yakın islamcı örgütleri besledi, Suriye'nin kuzeyini kontrol altına almak için işgal etti.

Türkiye'nin de aktif bir parçası olduğu bu savaş politikaları, o ülkeleri iç savaşlara, toplu ölümlere, açlığa ve derin yoksulluğa sürükledi. Bu bölgelerde yaşayan insanlar daha iyi koşullarda yaşamak (hatta sadece hayatta kalabilmek) için kaçıyorlar. Başka ülkelere sığınanlar elbette geride bıraktıkları ülkenin iktidarına en uzak, o iktidarın düşman bellediği kesimlerden oluşuyor. Bu insanların var olan koşullar devam ettiği müddetçe ülkelere dönmeleri istemek veya sınırları kapatıp onların canlarını kurtarmasını engellemek, o insanlara doğrudan kurşun sıkmakla aynı şey.

Bu, işin ahlaki tarafı. Ama mültecilerin sığındıkları ülkelerde yükselen göçmen karşıtı ırkçılığın önemli politik sonuçları da var.

## Biz, birlik olmak zorunda olan çoğunluğuz

2008 Krizi'nden çıkış için hükümetlerin hazırladığı "kurtarma paketleri"nin sadece büyük firmaları ve zenginleri kurtarmaya dönük olduğu anlaşıldığında bir grup aktivist 2011'de "Occupy Wall Street" (Wall Street'i İşgal Et) hareketi başlatmıştı. Bu hareketin öne çıkardığı sloganlardan bir tanesi "Biz %99'uz" idi.

Bu son derece doğru: Kapitalizm, insanlığın çok küçük bir kısmının çıkarına işleyen bir sistem. Toplumun ezici çoğunluğu bu sistemin şöyle ya da böyle mağdurdur: İşsiz kalan, yoksulluk batağına saplanan veya iki ay çalışmasa o batağa saplanacak olan, ekonomik ve/veya siyasi hegemonya mücadelesi yüzünden çıkan savaşlarda canını verenler hep bu kesimden.

Bu ezici çoğunluk hem ülkeler düzeyinde hem de uluslararası ölçekte birleştiğinde önünde durabilecek bir güç yok.

Bunu çok iyi bilen "efendiler", bizi bölmek, birbirimize düşürmek zorunda olduklarını ve ancak bu şekilde yönetmeye devam edebileceklerini de çok iyi biliyorlar. İnsan toplumunun baş belası olan ırkçılık ve cinsiyetçilik dahil her türlü ayrımcılığın yöneticiler tarafından ya doğrudan doğruya beslenmesinin ya da dolaylı olarak desteklenmesinin temel nedeni bu.

Kapitalistleri zayıf duruma düşüren kriz dönemleri, onların ayrımcı politikalara en çok sarıldıkları dönemlerdir aynı zamanda. Bu ayrımcı politikalar, toplum nezdinde ne kadar çok kabul görürse "efendiler" güç kazanıyor; kaybedenlerse istisnasız hepimiz oluyoruz.

Ülkelerinden ayrılmak zorunda kalan mülteciler, gittikleri ülkelerde kendilerine yeni bir hayat kuruyorlar. Bu yüzden onların önemli bir kesimi bir daha geri dönmek istemeyebilir ve kaldıkları toplumun bir parçası olmayı tercih edebilir. Bu onların en doğal hakkıdır.

Türkiye, genel kanının aksine mülteciler için tam bir cehennem. Zira 1951'de oluşturulan Cenevre Sözleşmesi'ne Türk yöneticiler şerh koyarak imza atmışlardı. Buna göre sadece batı ülkelerinden Türkiye'ye gelenler resmi olarak "mülteci" kabul ediliyor ve ancak onlara mültecilere tanınan haklar veriliyor. Hükümetin Suriye iç savaşının aktif bir parçası olma isteği dolayısıyla Suriye'den gelen sığınmacılara "geçici koruma statüsü" verildi. Bu statü sayesinde Suriyeli sığınmacılar teknik olarak sigortalı çalışma ve sağlık hizmetlerinden yararlanma gibi haklara sahipler (her ne kadar ciddi bir kısmı bu hakları tam olarak kullanamasa da). Geriye kalanların hiçbir resmi statüleri yok. Bu yüzden de mülteci olmanın verdiği haklara sahip değiller.

Böyle olunca Türkiye'deki sığınmacıların çok küçük bir kısmı sigortalı bir iş bulabiliyor. Çoğu, insafı(!) Türk işverenin düşük ücretli, kötü işlerine mahkum bırakılıyor. İşte bu yüzden İzmir Barosu'nun 24 Ağustos'ta yaptığı basın açıklamasında öne çıkarttığı en önemli taleplerden bir tanesi istisnasız tüm sığınmacılara mülteci haklarının verilmesi oldu (basın açıklamasının tamamı için: <https://www.izmirbarosu.org.tr/HaberDetay/2377/ulusal-ve-uluslararasi-kurumlara-cagrimizdir>)

Türkiye'de işsizliğin, düşük ücretlerin, kötü yaşam koşullarının sorumlusu sığınmacılar değil. Aynı şekilde onlar bir anda yok olsalar da bu sorunlar bitmeyecek. Patronların düşük ücretli, sigortasız çalışma koşullarını dayatabilmelerinin nedeni, yoksul Suriyeliler'in veya Afganlılar'ın bu işlerde çalışmaya hevesli olmaları değil, devletin sigortasız, güvencesiz çalışmaya göz yummasıdır. Değiştirmemiz gereken durum bu.

İrkçılık; demokrasi ve sosyal adaletin en büyük düşmanlarından. Otoriter bir rejim altında yaşıyoruz. Toplumun önemli bir kesimi demokrasi talebini yükseltiyor. Fakat ırkçılığın yükselişe geçtiği hiçbir dönemde gerçek bir demokratik ortam yaratılamaz. Bir kesime dönük başlayan ayrımcılık, eğer buna karşı çıkmazsak sonradan hepimizi vuracaktır. Bizi bölerek güçlenen yöneticiler, sonunda tüm toplumsal kesimlerin haklarına tecavüz eder.

Sözün özü, birimiz bile kaybedersek, hepimiz kaybedeceğiz; hepimizin kazanmasının tek yolu birlikte durmaktır.

# Afganistan'da kadınlar endişeli

ABD ve NATO yetkililerin Afganistan'dan çekilmesinin ardından Taliban, ülkenin tamamını ele geçirdi. Taliban şiddetinden, yaşanan olaylardan en çok etkilenenler kadınlar oldu. Kadınlar, Taliban'ın Kabil'e gelmesi nedeniyle polisin kendilerini tahliye ettiğini, çarşafsız kadınların dövüleceğini ve burka giymeyen kadınların ölümle tehdit edildiğini ifade ediyorlar.

Afgan kadınların ilk işi kimliklerini, diplomalarını ve sertifikalarını saklamak oldu. Yıkıcı ve gurur kırıcı. Afganistan'da artık kadınların kariyerleriyle tanınmalarına izin verilmiyor. "Bir kadın olarak erkeklerin başlattığı bu siyasi savaşın kurbanı olduğumu hissediyorum. Artık yüksek sesle gülemeyeceğimi, en sevdiğim şarkıları dinleyemeyeceğimi, arkadaşlarımla en sevdiğimiz kafede buluşamayacağımı, en sevdiğim sarı elbisemi giymeyeceğimi ve pembe rujumu süremeyeceğimi biliyorum. Artık ne işime gidebilirim ne de yıllarca elde etmek için çalıştığım üniversite diplomam bir işe yarar" diyor bir kadın.

Birçok kadın "bizi Taliban götürmesin, bu ölüm daha şerefli" diyerek intihar ediyor.

Taliban'ın 15 yaş üzeri kız çocuklarının ve 45 yaş altı dul kadınların bir listesini istediği belirtildi.

Kadınlar, mollalarla ve Taliban için savaşan erkeklerle zorla evlendirilme endişesi taşıyorlar.

Afganistan'ın ilk kadın belediye başkanı Zarifa Ghafari "Oturum ve gelmelerini bekliyorum" diyor ve ekliyor: "Bana ve aileme yardım edecek kimse yok. Benim gibi insanların peşine düşecek ve beni öldürecekler. Ailemi bırakamam. Zaten nereye giderim ki?"

Afgan Kadın Hakları lideri Seraj Mahboub, yaptığı açıklamada "tüm dünya liderlerine ve tüm dünyaya 20 yıldır Afganistan'a yaptıklarınız için utanın diyorum. Bize niye bunu yapıyorsunuz, bizi kullanıyor musunuz, biz sizin piyonunuz muyuz? Size hitap etmek bile istemiyorum aslında. Artık söz bitti. Sizinle konuştuk, taleplerimizi ilettik, her şeyi yaptık ama kimse bize kulak asmadı. Bütün bu süreç boyunca erkekler bildiğini okudu. Kendi kendilerine kararlar aldılar ve bizim büyük bir çabayla inşa ettiğimiz her şeyi imha ettiler. Bugün bu ülkede olanlar, ülkeyi 200 yıl geriye götürecek. Bütün bunları yeniden yeniden düzeltmeye gençler dahil kaç kuşağın ömrü yetecek? Hepinizden iğreniyoruz" sözleriyle tepkisini dile getirdi.

## Afganistanlı kadınlarla dayanışma etkinlikleri

19 Ağustos Perşembe günü EŞİK Platformu tarafından düzenlenen Afganistanlı kadınlarla dayanışmanın yollarının konuşulduğu çevrimiçi toplantıya pek çok ülkeden 300'ü aşkın feminist, aktivist ve gazeteci katıldı. Jagori Grameen'n kurucularından Hindistanlı aktivist Abha Bhayia ve Afgan Mülteciler Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği Başkanı Dr. Zakira Hekmat'ın konuşmacı olduğu toplantıda Yeşil Sol Kadınlar da yer aldı. Afganistan'da kadınların ve kız çocuklarının cinsel istismara maruz kaldıklarını ve öldürüldüklerini belirten konuşmacılar Taliban'ın 'yumuşak' söylemlerinin asla inandırıcı olmadığını; başta yaşam hakkı olmak üzere çalışma, eğitim, ifade özgürlüğü konularında ciddi tehditlerin bulunduğunu vurguladılar. Taliban'ın asla tanınamak gerektiğini, Afgan kadınlarını kaderine terk eden ülkelerin de yaşanacaklardan sorumlu olduğunu belirttiler. Nesillerdir barış yüzü görmeyen Afganistan kadınlarının son 20 yılda büyük çabalarla kazandıkları tüm hakların geriletildiğini, bu gidişi durdurabilmek için dünya kadınlarının dayanışmasının önemli olduğunu ifade ederek durumun aciliyetini vurguladılar.

19 Ağustos Perşembe günü İzmir Karşıyaka'da Kadınlar Birlikte Güçlü platformu öncülüğünde düzenlenen "Afganistanlı Kadınlar Yalnız Değildir" etkinliğine üyelerimiz de katıldı. Etkinlikte yer alanlar, Afgan kadınlarının endişelerini ve maruz kaldıkları zulmü dile getirdi. Takiben yapılan basın açıklamasında kadınların zulme karşı daima dayanışma içinde olacağı ve Afgan kadınların asla yalnız bırakılmayacağı vurgulandı.

20 Ağustos Cuma günü Bursa Kadın Platformu'nun Formara Meydanındaki "Afganistanlı Kadınlar Yalnız Değildir" eyleminde Taliban'ın kadınların başörtüsü takmadan ve



yanlarında bir erkek olmadan toplum içine çıkmalarına izin vermediği, kadınları zorla eve kapatmaya çalıştığı anlatıldı. AKP-MHP iktidarının Taliban'ı meşru gösteren açıklamalarla emperyalist suç ortaklığına devam ettiği belirtilerek Taliban şiddetinden kaçarak ülkemize göç eden kadın ve LGBTİ+lar için "İstanbul Sözleşmesi'nin gerekleri yerine getirilmelidir" denildi.

20 Ağustos Cuma günü kadınlar İstanbul Kadıköy'deki Süreyya Operası önünde "Hayatları İçin Direnen Afganistanlı Kadınların Yanındayız" dayanışma etkinliği için bir araya geldi. "Dayanışmamız Sınır Tanımaz" yazılı pankartın açıldığı etkinlikte Afganistanlı kadınların sesini duyurmak için toplanıldığı belirtilerek kadın dayanışmasının sınırları aşan, birbirine uzanan, birbirinin sesine ses olan niteliği vurgulandı.



# Orman yangınları ve iklim krizi

Dünyanın akciğeri olan ve küresel sera gazı salımının yüzde 30'unu tutan ormanlar çayır çayır yanıyor. Soyutlama düzeyinde ekosistemin normal döngüsü içinde sayılan orman yangınlarında bu yıl somut olarak olağanüstü bir artış gözlemleniyor. Avrupa Orman Yangınları Bilgi Merkezi'ne (EFFIS) göre Türkiye'de her yıl ortalama 20-30 bin hektarlık alan yanıyor (<https://effis.jrc.ec.europa.eu/apps/effis.statistics.portal/seasonal-trend/NOTEU/TR>). Ne var ki bu yaz %755'lik bir tırmanış ile 183 bin hektar ormanlık alan kül oldu. Yıllık ortalama 59 olan yangın sayısı şimdiden 200'ü aştı.



Yangın sayısı ve yok olan ormanlık alanlardaki olağanüstü artış sadece Türkiye'de değil sıcak Akdeniz Havzası ülkeleri ve ABD'nin California eyaletinde de görüldü. Soğuk hava koşulları ile anılan Kanada ve Rusya'nın Sibirya bölgesinde de orman yangınları ortalamanın çok üstünde gerçekleşiyor.

Yangınlar o anda meydana gelen ve kendi başına vahim olan can ve mal kaybı, biyoçeşitlilik yitimi ile hava kirliliği artışının da ötesinde havayı temizleyen ağaçların yok olması, toprağın su tutma özelliğini yitirmesi ve buna bağlı olarak sel olasılığının artmasına yol açıyor. Dahası yangınların neden olduğu karbondioksit salımı iklimi değişikliği krizini büyütüyor.

Aralık ayı sonrasında yaz mevsiminin başlayacağı Güney Yarımküre'de de benzeri bir tırmanışın yaşanacak olma olasılığı göz önünde tutulduğunda dünya ormanlık alanlarının ve bununla birlikte tüm canlıların ne denli büyük bir tehdit altında olduğu iyice belirleniyor.

## Yangınları iklim krizi tetikliyor

Türkiye'de siyasi iktidarın orman yangınlarındaki olağanüstü artış sabotaja bağlama girişimi asıl sorunun göz ardı edilmesine yol açıyor. Tabii ki ihmaller ve insan hataları söz konusu oluyor. Ne var ki orman yangınlarında asıl kritik etken olarak hava sıcaklığını tırmandıran ve artık kendi başına bir "kriz" olarak tanımlanan iklim değişikliği öne çıkıyor. 1850'den bu yana ortalama hava sıcaklığında 1,1 derecelik artış ve bunun da ötesinde her yaz yeni rekorlar kıran sıcaklıklar söz konusu. Geçen yılın rekoru bu yıl da aşıldı ve Temmuz ayında tarihsel düzeyde bir sıcaklık dalgası yaşandı.

İklim krizi; sıcaklık artışı, kuraklık ve haşere artışı ile ağaçların erken yaşlanması ve kurumasına neden olduğu gibi kuruyan otların ve dalların hızla tutuşmaya meyilli çalı-çırpıya dönüşmesine yol açıyor. Ayrıca artan rüzgâr hızı da yangınların yayılmasını

kolaylaştırıyor. Yine iklim krizi yangın çıkma olasılığının yüksek olduğu dönemi uzatıyor.

Uzmanlar orman yangınları ile etkin mücadele için iklim krizinin mutlaka hesaba katılması gerektiğini önemle vurguluyorlar. İklim krizi ve yangınlardaki olağanüstü artışı karşılamak için orman bakımının uygun şekilde yapılması, imar ve amaç dışı kullanımın sınırlandırılması gibi önleyici çalışmalar ile etkin söndürme planlarının devreye sokulması üzerinde duruluyor.

Güvenlik Bilimi ve Direngenlik Dergisi'nde Anne Ganteaume, Renaud Barbero, Marielle Jappiot ve Eric Maillé imzasıyla yayınlanan makalede iklim krizinin geldiği noktada Güney Akdeniz için yeni bir yangın önleme-söndürme modelinin hazırlanması çağrısı yapılıyor (<https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2666449621000013>).

## Yangınlar iklim krizini derinleştiriyor

Orman yangınlarındaki hızlı tırmanışın kökeninde iklim krizi yatarken bu yangınlar krizi daha da derinleştiriyor. Yangınlarla birlikte iklim değişikliğine neden olan karbondioksit salımı da olağanüstü artıyor.

Avrupa Copernicus Atmosfer Gözlem Hizmetleri'ne (CAMS - <https://atmosphere.copernicus.eu>) göre örneğin Sibirya'da süren yangınlar şu ana kadar 800 megaton karbondioksit salımına neden oldu. Bu miktarın dünyanın en büyük 6. kirleticisi olan Almanya'nın 2018'deki toplam sera gazı salımına eşdeğer olduğu göz önüne alınırsa yangınların iklim krizine ne denli etki ettikleri netleşir. Yine geçen yıl Avusturalya'da meydana gelen yangınların neden olduğu karbondioksit salımı ülkenin yıllık sera gazı salımının 1,5 katına ulaşmıştı. Akdeniz Havzası'nda 2003'te yaşanan orman yangınları sonucu gerçekleşen karbondioksit salımı bütün Batı Avrupa'nın o yılki sera gazı salımına eşit düzeyde gerçekleşti. Temmuz-Ağustos yangınlarının neden olduğu toplam salım miktarları henüz hesaplanmamış olmakla birlikte bu rakamın çok ama gerçekten çok yüksek olduğu tahmin edilebilir.

## Bu kriz döngüsü kırılacak

İklim krizi ile orman yangınlarının karşılıklı etkileşimini de ifade eden "pozitif geri besleme döngüsü"nün kırılması için yukarıda belirtilen etkin önleme-söndürme çalışmalarına Türkiye'deki Saray-AKP-MHP siyasi iktidarının pek sıcak bakmadığı görülüyor. Binalar, ağaçlar ve canlılar sellere kapılırken üzerlerine çay atan, çayır çayır yanarken uçaklarla söndürmek yerine havadan seyreden, hatta nefret kusan, yeni imar-rant planları yapan, ormanları madenci şirketlerine leblebi gibi dağıtan ile iklim krizi ile etkin mücadele etmeyen, sera gazı salımlarını gereğince azaltmak yerine sürekli termik santraller kuran aynı iktidar.

İklim krizinin insan faaliyetleri sonucu meydana geldiği yani bu işte hepimizin parmağı olduğu tümüyle doğru olmakla birlikte dünyanın en zengin yüzde 1'inin en yoksul yüzde 50'sinin iki katı oranında sera gazı salımına neden olduğu gerçekliği de önümüzde duruyor. Bu iktidarın kirleticiler varsılların çıkarını gözetken ve acı sonuçlarını yaşadığımız siyaseti yerine ekosistemle uyumlu bir yaşam öngören politikaların hayata geçirilmesi bir opsiyon değil bugün ve gelecekte yanmamak, kirlilik ve sellerde boğulmamak ve hatta sadece var olmak için bir zorunluluk oluşturuyor. Bu konuda gereken çabayı göstermek biz ekoloji aktivistlerine ve tüm yaşam savunucularına düşüyor.

## IPCC Raporu: Dünya artık fosili taşıyamıyor

Ağustos başında yayımlanan son IPCC (Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli) raporu, küresel iklim değişikliğinin geldiği son duruma ve olası senaryolara dair verileri içeriyor. Rapor artık iklim değişikliğinin insan faaliyetleri kaynaklı olduğu (biz bunu fosil yakıtı dayalı kapitalist sistem olarak okuyabiliriz) konusunda net bir dile sahip.

Rapora göre 2011 yılından bu yana sera gazı emisyonları artmaya devam ediyor. 2019'da atmosferdeki karbondioksit miktarı son 2 milyon yılın herhangi bir zamanından daha yüksek. Dünya 1850-1900 arası döneme göre 1oC ısınmış durumda. Bunun sonucu "aşırı" hava olaylarının sıklığı ve şiddetinde artış gözlemleniyor. 10 yıllık periyotta görülen aşırı sıcaklık olaylarının 1850-1900 arası dönemle karşılaştırıldığında 2,8 kat (1,5, 2 ve 4oC için sırasıyla öngörülen: 4,1, 5,6 ve 9,4 kat), 50 yıllık periyotta görülenlerin ise 4,8 kat (1,5, 2 ve 4oC için sırasıyla öngörülen: 8,6, 13,9 ve 39,2 kat) arttığı tahmin ediliyor. 10 yıllık periyotta aşırı yağış olaylarının görülmesindeki artış 1,3 (1,5, 2 ve 4oC için sırasıyla öngörülen: 1,5, 1,7 ve 2,7 kat), tarımsal ve ekolojik kuraklık olaylarının ise 1,7 kat (1,5, 2 ve 4oC için sırasıyla öngörülen: 2, 2,4 ve 4,1 kat). Bununla birlikte aşırı soğuk hava olaylarında düşüş görülüyor.

Rapora göre küresel ortalama deniz seviyesi 1901 ve 2018 arasında yaklaşık 0,2 metre yükseldi. Deniz seviyesinin ortalama yükseliş oranı da artıyor: 1901- 1971 arasında yılda 1,3 mm iken, 2006-2018 arasında yılda 3,7 mm'ye çıkmış durumda. 2011-2020 arasında yıllık ortalama Arktik deniz buzu alanı ise en azından 1850'den bu yana en düşük seviyesine ulaştı.

Raporda Türkiye'nin de yer aldığı bölgede hidrolojik, tarımsal ve ekolojik kuraklığın gözlemlendiği belirtilirken, 2oC ve üzerinde ısınmada hava kuruluğu ve "yangın iklimi" koşullarının



artacağı öngörülmüyor. 2050'ye kadar 2oC ve üzeri ısınmada yine bu bölge için yağışlarda ve kar kaplı alanlarda düşüş, deniz seviyesinde ise yükseliş bekleniyor.

Küresel iklim değişikliğini artık yaşıyoruz. Bu değişikliklerin bir kısmının geri döndürülmesinin yüz yıllar alacağı öngörülmüyor. En iyi senaryoda bile denizler ısınmaya, dağ ve kutup buzları erimeye, deniz seviyesi yükselmeye devam edecek. Ancak küresel ısınmadaki her artışla aşırı sıcaklıklardaki değişiklikler daha da büyüyor. Dolayısıyla ısınmayı kaç derecelik artışta tutacağımız, dünyanın ne kadar yaşanabilir olacağını belirleyecek.

IPCC raporları hazırlanırken çalışmaya katılan bilim insanları arasında uzlaşma aranıyor ve hükümetlerin imzasına sunuluyor. Dolayısıyla durum bundan daha vahim olabilir, ama daha iyi olmadığımıza emin olabiliriz. Alışık olduğumuz ve bildiğimiz dünya giderek daha ön görülemez ve yabancı hale geliyor. Dünya fosil yakıtı dayalı bu sistemi daha fazla taşıyamıyor.

## Kastamonu: Sel değil, kar hırsı ve rant öldürüyor



Dünya son birkaç haftadır yangın, sel, kuraklık ve sıcak hava dalgası başta olmak üzere iklim krizinin sonuçları ile yüz yüze geldi. Almanya, Avusturya, Çin ve Türkiye gibi ülkelerde sel ve su taşkınları meydana gelirken Kanada, Amerika ve Avrupa'nın bazı ülkeleri sıcak hava dalgası nedeniyle kavruldu. Son yıllarda iklim krizine bağlı olarak şiddeti ve etkisi artan bu tür olayların sonuçları her geçen gün giderek ağırlaşmaktadır.

Bir süredir ülkenin güneyi yangınlarla, kuzeyi ise sellerle boğuşmaktadır. Son olarak 11 Ağustos'ta Kastamonu, Sinop ve Bartın'da etkili olan yağışın yol açtığı sel, büyük bir yıkıma yol açtı. Özellikle Kastamonu'nun Bozkurt ilçesi adeta sular altında kaldı.

Selin en büyük yıkıma neden olduğu Bozkurt ilçesinde yaşanan felakete Ezine çayı üzerinde kurulu bulunan HES (hidroelektrik santrali) barajı kapaklarının neden olduğu öne sürüldü.

Ülkenin birçok yerinde olduğu gibi dereler üzerine yapılan HES'ler yoluyla suların yatakları değiştirilmekte ya da barajlara dönüştürülmektedir. Böylece dere yatakları daraltılmakta ya da kurutulmaktadır. Daralan ya da kuruyan dere yatakları ise imara açılmaktadır. Bozkurt ilçesinde de olan budur. 400 metre olan dere yatağı 15 metreye daraltılmış ve dere yatağının her iki kenarı imara açılarak yıkıma ve felakete davetiye çıkarılmıştır.

Felaketin sebebi sel değil iktidarın rant politikalarıdır. Suçlu; dere yatağına inşaat ruhsatı verenler, o apartmanları dere yatağına dikenler ve insanların sellerde boğulmasına neden olanlardır.

Suçlu; ülkenin dağlarının, ormanlarının, akarsularının neredeyse tamamını yandaş şirketlere peşkeş çekenlerdir.

Maden ve enerji şirketleri eliyle doğa yok ediliyor. Tarım alanlarına otoyollar yaptılar. Köprüler yaptılar. Şehirleri betona çevirdiler. Dere yataklarını imara açtılar, ev yaptılar. HES'ler yaptılar, derelerimizi yok ettiler, göllerimizi kuruttular, suyumuzu, toprağımızı, havamızı kirllettiler. Para uğruna, rant uğruna doğamızı talan ettiler.

Doğa intikam almaz, sadece kendini onarmaya çalışır. Yaşananlar doğanın intikamı değil, bir avuç sermayenin ve sermayeye hizmet eden iktidarın kar hırsı ve rant politikalarının bir sonucudur.

## Yeterli önlemler alınarak okullar mutlaka açılmalı ve açık tutulmalıdır!



Eğitim temel olarak bilginin ve kültürün aktarımı yoluyla bireylerin toplumsallaşmasını sağlar. Bu, öğrenci, öğretmen, veli ve diğer bileşenlerle birlikte uzun erimli bir süreçtir ve karşılıklı etkileşimle gerçekleşir. Bu işlevi eğitimi, bir yanıyla bugünün çocuklarının ve gençlerinin toplumun bir parçası olmalarını sağlayan, diğer yanıyla toplumu yarına hazırlayan önemli bir faaliyet alanı haline getirir.

Dünyayı saran Covid 19 salgınıyla birlikte eğitimde yüz yüze etkileşim süreci oldukça geriledi. Ülkemizde 13 Mart 2020 tarihinde Covid 19 nedeniyle yüz yüze eğitime ara verildi ve o günden beri okullar neredeyse hiç açılmadı.

2021-2022 eğitim-öğretim yılı, eğitimciler için 31 Ağustos'ta, öğrenciler için 6 Eylül 2021 tarihinde başlıyor. M.E.B. tarafından yapılan açıklamada okullarımızda 6 Eylül'den itibaren bütün sınıf düzeylerinde tam zamanlı şekilde eğitim-öğretimin başlayacağı duyuruldu.

Aslında okulların açılmasını, yüz yüze eğitimin başlamasını Bakanlık bürokratlarından çok öğretmenler, öğrenciler ve veliler istiyor. Uzun süreden beri gerekli önlemlerin yeterli şekilde alınması koşuluyla okulların açılması gerektiği Eğitim Sen tarafından da dile getiriliyordu.

M.E.B. tarafından alındığı belirtilen önlemlerin tümü sadece "maske, mesafe, temizlik" olarak ifade edilmektedir ki okulların mevcut haliyle açılması durumunda mesafe ve temizlik önlemlerinin gereği gibi uygulanabileceği de şüphelidir.

Daha önce defalarca söylediğimiz gibi temel önceliğimiz, eğitimin okullarda yüz yüze yapılmasıdır. Fakat bu yapılırken bir salgın yokmuş gibi davranılırsa, kısa süre sonra okullar tekrar kapatılmak zorunda kalınabilir. Onun da ötesinde salgını yok saymak, salgın yayılımını kontrolden çıkaracağı gibi ölümlere de yol açabilir.

Çoğu bu güne kadar alınmamış olsa da gerekli önlemleri almaya başlamak için henüz çok geç değildir. Okulların açılma süreci ilerletilirken M.E.B. acil olarak şu sorunların çözümü konusunda ciddi adımlar atmalı ve yaptıkları konusunda kamuoyunu düzenli olarak bilgilendirmelidir:

- Okulların mevcut fiziki kapasitesi, salgından önceki dönemle aynıdır. Bu kapasiteyle değil salgın koşullarında, normal zamanlarda dahi sağlıklı eğitim yürütmek olanaksızdır. M.E.B. çok hızlı bir şekilde bina ve derslik sayısını artırmalı, fiziki kapasiteyi geliştirmelidir.
- Mevcut durumdaki kalabalık sınıflar, hem sağlık açısından hem de eğitim öğretim açısından büyük sorunlara yol açmaktadır. Sınıf mevcutlarında seyreltilme yapılmalıdır.
- Sınıf sayılarının artması, öğretmen ihtiyacını da beraberinde getirecektir. Hemen yeterli sayıda öğretmen ataması

yapılmalı ve öğretmen açığı kapatılmalıdır.

- Okullarda yardımcı hizmetler sınıfında yeterli sayıda personel istihdam edilmelidir.
- Her okula revir ve müşahede odası kurulmalıdır. Belli sayıdaki okullar bir araya getirilerek oluşturulan bölgelerden her biri için bir sağlık görevlisi istihdam edilmelidir.
- Öğretmenlerin yaklaşık % 30'u henüz iki doz aşı olmamıştır. Aşılanma oranını yükseltmek için okullarda aşı ekipleri görevlendirilmelidir.
- PCR testi yaygın biçimde uygulanmalı, aşı olup olmadığına bakılmaksızın çalışanlara haftada bir, öğrencilere haftada iki kez test yapılmalıdır.
- PCR testleri için okullara sağlık ekipleri yönlendirilmeli, test için numuneler okullardan alınmalıdır.
- Okullar sağlıklı çalışma alanı haline getirilmeli, yeterli miktarda ödenek gönderilmeli, öğrenci ve çalışan sayısına yetecek kadar temizlik malzemesi, dezenfektan sağlanmalıdır.
- 15 yaş üstü çocuklardan aşı olmayanlarla ilgili takip ve yönlendirmenin nasıl yapılacağı açıklanmalıdır.
- Aşılamada 15 yaş altına inilmediği için okulların açılması bu yaş gruplarındaki çocuklar riske açık hale getirmektedir. 15 yaş altı çocuklarda günlük ders sayısı yarıya indirilmelidir.
- Halen normal şekliyle uygulanacağı açıklanan ders süreleri azaltılmalı, teneffüsler uzatılmalıdır.
- Özellikle salgınla geçen döneme yönelik psiko-sosyal çalışmalar yapılmalı, travmatik olaylar yaşamış çocuklara özel program uygulanmalıdır.
- Kaybedilen iki yıllık süreç gözetilerek öğrencilerin okulla bağını güçlendirecek yeni çalışmalar sürdürülmelidir.
- Eğitim öğretimde sınav odaklı yaklaşımdan vazgeçilmelidir. Okullar çocuklar ve gençler için yarış atı çiftliği pozisyonundan çıkarılmalı, onları hayata hazırlayan bir yer haline getirilmelidir. Birçok öğrenci ve çalışanın salgın nedeniyle yakınlarını kaybetmiş olabileceği dikkate alınmalıdır.
- Salgının hızla arttığı dönemlerde bile ilk önce okullar sağlıklı koşullar yaratılarak, tedbirler alınarak mutlaka açık tutulmalıdır. Okulların çocuklar ve gençler için sadece akademik ortam olmadığı; arkadaşlık ilişkileri, akran iletişimi, etkileşimi vb. duygusal-psikolojik boyutların yaşandığı yer olduğu unutulmamalıdır.
- Başta eğitim sendikaları olmak üzere, eğitimin bütün bileşenleriyle koordineli hareket edilmeli ve karşılıklı bilgi akışının sağlandığı sağlıklı bir süreç işletilmelidir.

Sıraladığımız önlemlerin bir kısmının hemen, bir kısmının zaman içinde hayata geçirilebilecek nitelikte olduğunu farkındayız. Eğer salgınla mücadele konusunda söylediklerinde samimiyse M.E.B.'nin bu konularda hemen bugün işe koyulması ve açılacak olan okulları da açık tutması gerekir.

Hiç kimsenin ne okulları aç-kapa oyuncağına çevirerek milyonlarca çocuğumuzun geleceğini umutsuzluğa ve belirsizliğe sürüklemeye, ne de salgın koşullarında "mış gibi" hareket ederek öğretmenlerin, öğrencilerin, çalışanların ve hatta velilerin hayatlarını tehlikeye atmaya hakkı var!



# COP26 ve Glasgow Anlaşması

Kazma Bırak Kampanyası'nın 15 Ağustos'ta COP26 alternatif zirvesi ve Glasgow Anlaşması üzerine düzenlediği çevrimiçi toplantıya katılanlar, Kasım ayında İskoçya'nın Glasgow kentinde düzenlenecek uluslararası etkinliğin ve Glasgow Anlaşması'nın Türkiye ayağını oluşturmak üzere ilişkide oldukları inisiyatifler ve bireylerle görüşme ve onlarla birlikte bir örgütlenme toplantısı yapma kararı almıştı.

Bu doğrultuda 25 Ağustos'ta bir dizi inisiyatif temsilcisi ve bireysel aktivist bir araya geldi. Toplantıda bu sürecin Türkiye ayağını oluşturmak için neler yapılacağı konuşuldu. Alınan kararlar doğrultusunda oluşturulan 9 kişilik bir çalışma grubu, COP26 ve Glasgow sürecinin açıklanacağı bir dosya hazırlayıp bu dosyayla sendikalar, STKlar ve inisiyatiflerle onları bu sürecin bir parçası olmaya çağırarak üzere görüşmeler düzenleyecek.

Glasgow'da düzenlenecek alternatif "zirve"de Türkiye'den aktivistlerin söz alacağı toplantılar düzenlemek istiyoruz. Bunun için Kazma Bırak Kampanyası bir girişimde bulundu. Bunun yanında oluşturulacak COP26 Türkiye organizasyonunun da bir toplantı düzenlemesi kararı alındı. Toplantının başvurusu Ağustos ayının sonuna kadar gerçekleştirilecek.

Bu sürecin Türkiye'de geniş katılımlı ve uzun vadeli bir organizasyonla örgütlenmesi ve böylece Türkiye'deki ekoloji/



yaşam hakkı mücadelelerinin birleştirilip daha güçlü bir muhalefet hareketi inşa edilmesi için herkesin ilişkide olduğu inisiyatif ve bireylere ulaşması son derece önemli.

## Yeşil Sol örgütlenme



Yeşil Sol Parti'nin yeni yerel örgütler kurma çalışmaları devam ediyor. Ağustos ayının son haftasında Artvin, Balıkesir, Uşak ve Manisa il örgütlerimizi oluşturduk. Böylece onlar da kongremizden hemen sonra oluşturulan Zonguldak'ın yanında yerlerini almış oldular. Bu zor süreçte yeni il yürütmelerinde görev alan ve örgütlenme çalışmalarına katılan tüm arkadaşlarımızı tebrik ediyoruz.

Yeni il ve ilçe örgütlerimizi kurmamız ve elbette var olanları büyütmemiz, seçim yeterliliğini elde etmemiz için olmazsa olmaz. Öte yandan Yeşil Sol'un sözünün yaygınlaşması ve demokratik muhalefet cephesinin büyütülmesi için de son derece önemli.

Parti faaliyetlerimizin yaygınlaşması için attığımız adımlardan bir tanesi programatik metnimizi ve tüzüğümüzü gözden geçirmek ve onları yeniden basarak tüm yerel örgütlerimize ulaştırmak. Eylül ayının başında kitapçığımız hazır hale gelecek.

## "Fındık üreticilerini duyan yok"

Neoliberal politikalar, toplumun diğer emekçi kesimlerini olduğu gibi tarım üreticilerini de vuruyor. Büyük çiftliklerin ve bu alanda girdi-çıkı faaliyetleri yürüten şirketleri kollayan bu politikalar yüzünden üreticilerin sorunları yıldan yıla artıyor.

Fındık üretiminde taban fiyatları, fındık üreticileri için temel yaşamsal verilerden bir tanesidir. Bu alandaki gelişmeler seneden seneye üreticilerin daha da aleyhine gelişmekte.

Neredeyse her alanda olduğu gibi fındık üretim maliyetleri de artıyor. Buna karşın gelir artma eğiliminde değil.

Tarım ve Orman Bakanlığı fındık rekoltesini açıklama kararının ancak kendisinde olduğunu söylemesine rağmen fındık alım fiyatlarının düşmesi için büyük şirketler her sene abartılı rekolte tahminleri yapıyor.

Konuya ilgili Çiftçi-Sen Genel Başkanı Ali Bülent Erdem ve Yönetim Kurulu Üyesi Kutsi Yaşar'ın imzasıyla bir açıklama yayınladı. Çiftçilerin her sene daha da yoksullaştığının ve bunun temelinde neoliberal politikaların yattığının belirtildiği açıklamada fındık üreticisinin maliyetleri kalem kalem sayıldı. Çiftçinin korunması için FİSKOBİRLİK'in, ziraat odalarının ve birliklerin yapılarının demokratikleşmesi ve destekleme alımlarının çiftçilerin demokratik kooperatifleri aracılığıyla yapılması talepleri sıralandı (açıklamanın tamamı için: <http://www.ciftcisen.org/2021/07/29/findik-ureticilerini-duyan-yok>).

# Boğaziçi Üniversitesi'ndeki direniş bir Türkiye meselesidir

Erol Köroğlu

Boğaziçi Üniversitesi'ndeki tam zamanlı yardımcı doçent, doçent ve profesörlerden oluşan öğretim üyeleri 12 Temmuz 2016'da yaptıkları rektör seçimine %90 oranında katılmış ve katılanların % 86'sının oyuyla ikinci kere rektör adayı olan Gülay Barbarosoğlu'nu rektör seçmişlerdi. Ne var ki üç gün sonra 15 Temmuz oldu ve bunun ardından KHK'lar dönemine girildi. Öğretim üyelerinin rektörü seçme uygulaması kaldırıldı ve yeni sistem YÖK'ün önerdiği birkaç isimden cumhurbaşkanınca uygun görülenin rektör atandığı bir sisteme dönüştü ve Mehmed Özkan Boğaziçi'ne rektör atandı.

Türkiye allak bullaktı, devlet BAK imzacılarının peşindeydi, art arda KHK'larla binlerce akademisyen işinden atılıyordu. Böyle bir dönemde Barbarosoğlu'nun yardımcısı Özkan, her şeyin eskisi gibi süreceği sözünün de etkisiyle Boğaziçi hocalarınca kabul gördü. Sadece öğrenciler onu kayyum olarak adlandırdı ve çeşitli vesilelerle protesto ettiler. Arada çeşitli tatsız olaylar oldu ama Özkan Boğaziçi'ni, var olan yatay yönetim geleneğini bozmadan yönetti. Tüm üniversiteler KHK'larla sarsılır ve yeni atamalarla kayyımlik sistemine tamamıyla teslim olurlarken, Boğaziçi yanılıcı bir sütliman, bir sığınak görünümü sergiliyordu.

Bu yanılsama 2 Ocak 2021'de Melih Bulu'nun Boğaziçi'ne rektör atanmasıyla son buldu. O tarihten bugüne gelen olaylar ve direnişin bir kronolojisine şuradan ulaşılabilir: <https://sivilalanarastirmalari.org.tr/kronoloji>

Bu kronolojiden görülebileceği gibi bir üniversitenin bileşenleri dediğimiz hocalar, öğrenciler, çalışanlar ve mezunlar, yine bir üniversitenin en önemli paydaşı diyebileceğimiz tüm toplumu kapsayan bir kamuoyuna ve kamusal vicdana seslenerek çok yönlü, çok parçalı, demokrasi ve hak mücadeleleri açısından son derece ilginç ve ilham verici bir direnişi ortaya çıkardılar. Burada yekpare ve gittikçe artan, büyüyen bir hareketten söz etmek zor. Son derece kırılğan, unsurları arasında çatışmalar ve anlaşmazlıklar içeren, bazen sönümlenir gibi görünen ama en beklenmedik zamanlarda ayağa kalkan ve etkisini artıran bir hareket görüyoruz.

Bu pek alışılmadık direniş hareketi, ilk başarısını, rektör olduğu sıralarda protestoların altı ayda biteceğini iddia eden Melih Bulu'nun cumhurbaşkanı tarafından 15 Temmuz'da görevden alınmasıyla elde etti. Bu, tabii böyle ilan edilmedi kamuoyuna. Ancak çok yönlü ve durmak bilmeyen direniş, Bulu'nun rektör olarak kalmasının iktidara maliyetini artırıyordu. Ne var ki Bulu'nun Boğaziçi içinden gelen üç destekçisinden biri olan fizik profesörü Naci İnci, rektör vekili olarak 16 Temmuz'da iki önemli şey yaptı. Birincisi, Bulu'nun görevden alınışıyla başlayan yeni rektör atama süreci için aday olduğunu üniversiteye ilan etti. İkincisi, hoca direnişinin en görünür ayağı ve ikon olan, her iş günü öğle vakti rektörlüğe küpplerle sırt dönerek tutulan nöbetin görüntüleyicisi ve okulun sevilen hocası, ünlü belgesel yönetmeni Can Candan'ın işine son verdi.

Şu noktayı vurgulamak gerekli: Boğaziçi'ne rektör ataması AKP iktidarı için hiçbir zaman bir Melih Bulu meselesi değildi. Mesele ilk andan itibaren, atanmış rektörden başlayarak üniversitenin demokratik ve şeffaf yönetim yapılanmasını yerle bir ederek, her şeyin merkezden belirlendiği bir kayyımlik sisteminin kurulmasıydı. Bu nedenle hukuka aykırı biçimde bir gecede iki yeni fakülte, iletişim ve hukuk fakülteleri kuruldu. Bu nedenle Osmanlı Ocakları içinden bir isim Genel Sekreter olarak atanarak hem öğrencilere hem hocalara dönük güvenleleştirilmiş kampüs uygulamalarını yürüten, özel güvenlik ve polisi birlikte kullanarak baskı ortamı oluşturan bir yönetim oluşturuldu. Bu nedenle üniversitenin üst düzey kurulları olan senato ve



Fotoğraf: Can Candan

üniversite yönetim kurulu, birden fazla makama vekalet ettikleri için birden fazla, mükerrer oy kullanmaya çalışan rektörlük tarafından işlemez hale getirilmeye çalışıldı. Bu nedenle üniversiteye otomatik olarak YÖK tarafından verilmesi gereken 75 akademik kadro verilmeyen, nereye kullanılacağı belirsiz 600 yeni kadronun onayı çıkarılmaya çalışıldı. Ve bunun gibi daha pek çok nedenle rektör vekili Naci İnci üniversitenin yeni rektörü olarak atandı.

Bu noktada Boğaziçili akademisyenlerin var olan sistemi zorlayan hamlelerine vurgu yapmak gerekiyor. Üniversite senatosuna bağlı Üniversitede Yönetim Yapılanması Komisyonu, çok yönlü bir kamu araştırma üniversitesinin geleceği raporu yayımlamış ve burada demokratik bir rektör seçimin nasıl yapılabileceğine dönük önerileri, dünyadan örnekler aracılığıyla tartışmıştı (rapora buradan ulaşılabilir: <https://drive.google.com/file/d/11AW25iPA0iGMPjDbklfhzuz-Ve7juwU/view>). Ancak var olan koşullarda bir seçim yapmanın mümkün olmadığını vurgulayan akademisyenler, bir destek oylaması oluşturdular ve üniversite içerisinde çıkacak rektör adaylarına oy verdiler. 19 adayla yapılan oylamada Naci İnci'ye % 95 karşı oy çıktı. Diğer rektör yardımcısı Kumbaroğlu'na da % 93. Geri kalan 17 kişinin adaylıkları destekleniyordu. Cumhurbaşkanı, üniversitenin desteklemediği adayı rektör atamayı tercih ederek uzlaşmaya, anlaşmaya yakın olmadığını ortaya koydu. Bu durumda Boğaziçi'nin kayyımlaştırılması süreci ve buna karşı çok yönlü direniş, mutlaka yeni görünümde de edinerek ve kendisini geliştirerek devam edecek. Bütün Boğaziçi bileşenleri "Kabul Etmiyoruz, Vazgeçmiyoruz" demeye devam ediyorlar.

Boğaziçi'ndeki hareket, en başından beri konunun sadece kendileriyle ilgili olmadığını, tüm ülkeyi ve tüm yükseköğretimi kapsadığını anlattı. Bugün bu durum daha da açık hale geldi. Bugün Türkiye'deki bütün rektörler kayyımdır. Çok iyi ve son derece demokratik yöneticiler olsalar da öyledirler. Çünkü sistem, tüm unsurlarını buna zorluyor. Yükseköğretime, Türkiye toplumuna ve dünyaya hiçbir katkısı olmayan ve sürekli olarak kamu zararı üreten bu sistem değişmelidir. 40 yıllık YÖK kaldırılmalı, üniversiteler demokratik biçimde yeniden yapılanmalı ve bilimsel olarak özgür ve kurumsal olarak özerk hale gelmelidirler. Boğaziçi direnişi, tüm Türkiye üniversitelerinin ve toplumun neredede durması gerektiğini gösteriyor. Boğaziçililer, tüm bileşenler olarak, zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyleri olmadığını anladılar ve sekiz aydır bunu anlatıyorlar. Mesajın alınmasını umut edelim.



# Doğayla uyumlu, yaşanılabilir bir dünya için BARIŞ HEMEN ŞİMDİ

Milyonlarca insanın ölümüne yol açan, büyük yıkımların, göçlerin ve derin acıların yaşandığı iki dünya savaşından sonra Dünya Barış Günü olarak kutlanan 1 Eylül'de dünyanın dört bir yanında savaş, şiddet, baskı hala devam etmektedir.

Eşit, adil ve özgür bir dünyada, barış içinde yaşamak mümkünken küresel kapitalist güçlerin, bitmek tükenmek bilmeyen hırsı, adaletsizliği ve yoksulluğu artırırken savaş ve şiddet körükleniyor.

Bugün bölgemiz ve ülkemiz ağır bir şiddet ortamının içindedir. Türkiye uzun süredir, sorunlarını diyalog ve müzakere yoluyla çözmek yerine savaş ve çatışma yöntemlerini kullanmayı tercih eden bir politika izlemektedir. İktidarın içeride ve dışarıda benimsediği savaş politikaları, ülkeyi sonu görünmeyen bir karanlığa doğru sürüklüyor. AKP-MHP iktidarı, barış için adım atmak yerine içeride ve dışarıda Kürtler'e karşı bir savaş yürütmektedir. Bu nedenle silahlı çatışmalar ülke içi ve ülke dışında devam etmektedir. Kürt sorununun çözümsüz kalması nedeniyle çatışma ve savaşın kapsadığı alan giderek büyümektedir. Sürdürülen bu savaş politikaları, yaşamın bütün alanlarını olumsuz etkilemektedir.

Savaştan, silahlanmadan rant devşiren kesimler, sürekli çatışma ve savaş çığırtkanlığı yapıyor. Şiddet ve baskı politikalarının bedelini yıllardır hepimiz ödüyoruz. Devletin silahlı



çatışma ve savaş halini sürdürmek için ülke içinde ve ülke dışında yürüttüğü askeri faaliyetlerin ekonomik maliyeti oldukça yüksektir. Ekonomik kaynakların güvenlik politikalarına ayrılması nedeniyle ekmeğimiz küçülürken bir avuç yandaşın kasaları doluyor. Demokrasi ve özgürlükler rafa kaldırılıyor, insan hakları, hukuk ve adalet yok sayılıyor, doğa yok ediliyor. Savaşlarla evi barkı yıkılan mülteciler, sermaye için ucuz emek, iktidarlar için ırkçılığı kışkırtma aracı olarak kullanılıyor.

Ülkemizin içine itildiği şiddet sarmalından bir an önce çıkabilmesi için savaş çığırtkanlarına karşı barış mücadelesini güçlendirmenin önemi ortadadır. Çünkü barışı kazanmak, eşitliği ve demokrasiyi kazanmanın ön koşuludur.

Kürt sorununun ancak barış siyasetiyle ve demokratik bir gelecek arayışıyla çözüme kavuşturulabileceğini biliyoruz. Kürt sorununda kalıcı barışın sağlanması için öncelikle çatışmaların durması, diyalog ve müzakere yollarının açık tutulması, insan hakları ve demokrasi eksenli çözüm arayışlarına olanak sağlanması gerekir. Bunun için de öncelikle İmralı ve diğer cezaevlerinde uygulanan tecritin kaldırılması, siyasi rehin olarak tutulan Kürt siyasetçilerin bırakılması, kayyım uygulamalarına son verilerek görevden alınan tüm belediye eş başkanlarının görevlerine iade edilmesi gerekir.

Türkiye halklarının yıllardır özlemini çektiği, silahların susup barış ve kardeşlik duygularının güçlendiği bir ortamın yaratılması demokrasi güçlerinin önünde önemli bir görev olarak durmaktadır. Barışı kazanmak için mücadeleye her zamankinden daha büyük ihtiyaç duyulmaktadır.

Baskı ve şiddetin yoğunlaştığı, halkların birbirine karşı kışkırtılmaya çalışıldığı, ırkçılığın körüklendiği bugünlerde bizlere düşen barış ve demokrasi mücadelesini güçlendirmek, savaş, baskı ve şiddet politikalarına karşı çıkmaktır. Silahların ve savaşın konuştuğu yerde ne barış, ne demokrasi, ne de özgürlükten söz edilebilir. Bu nedenle savaşa ve ölümlere karşı 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde sesimizi daha gür çıkarmalıyız.

## "Öteki"(!) yangın da bizi yakıyor

Hakkari'nin Şemdinli İlçesinde geçen hafta çıkan orman yangını bölge halkının çabaları ile ancak 4. günde söndürülebildi. Erken müdahale edilmesi halinde birkaç saatte söndürülebilecek yangına müdahale edilmediği, ancak sosyal medyadan yapılan müdahale çağrısı ve tepki gösterilmesi sonucu söndürme çalışmalarının başladığı ileri sürülmüş, bu nedenle yangında bile "ayrımıcılık" yapıldığı eleştirileri sosyal medyada yer almıştı. Yine yangının güvenlik gerekçesiyle güvenlik güçleri tarafından çıkarıldığı ve özellikle söndürülmediği ileri sürülmektedir.

Benzer bir durum Dersim'in Hozat ilçesinde 18 Ağustos tarihinde başlayan ve halen devam eden yangın için de geçerli. Hozat'taki yangının da bölgede askeri operasyon sonrası devlet güçlerince çıkarıldığı iddia ediliyor. Yangına hiçbir müdahalede bulunulmadığı gibi bölge halkının müdahalesine de izin verilmediği ileri sürülüyor.

Yeşil Sol Parti olarak "nerede bir ağaç yansa yanan canımızdır; ağacın, ormanın dili, dini, mezhebi olmaz" diyoruz. Şemdinli'de yanan her ağacı da Muğla'daki yangını da "bizim yangınımız" olarak görüyoruz. İktidarın yangınlarda bile ortaya konan "ayrımıcı" ve "ötekileştirici" uygulamalarını kabul edilemez buluyoruz.